

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

www.narodnopozoriste.rs

ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

„Ожалошћена породица“

© НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

БРОЈНИ ДОГАЂАЈИ НА ПОЧЕТКУ НОВЕ ГОДИНЕ

Пут ка новим уметничким изазовима

После традиционалних новогодишњих концерата, отварања изложбе посвећене Браниславу Нушићу и изузетно успешне премијере његове свевремене комедије „Ожалошћена породица“, у режији Јагоша Марковића, на којој је публика у препуној сали бурним аплаузима и овацијама даривала комплетну уметничку екипу, бројни јануарски догађаји у Народном позоришту настављени су у

© НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

суботу 20. јануара, у пробној сали на петом спрату, обележавањем славе Светог Јована Крститеља, И ове године, као и свих претходних, овај значајан дан

обележен је традиционалним обредом и пријемом за велики број гостију, званица из јавног и културног живота, пријатеља и чланова Куће.

Обред освећења и сечења славског колача обавио је старешина београдске Саборне цркве, протојереј-ставрофор Петар Лукић, уз саслужење Хора Народног позоришта којим је дириговао Ђорђе Станковић.

Присутницима су се обратили, поред оца Петра Лукића, управник Народног позоришта Дејан Савић и Ирена Станојковић у име хотела „Метропол Палас“ који је био домаћин славе.

■ Р.П.Н. ■

HYUNDAI
NEW THINKING.
NEW POSSIBILITIES.

YUGOROSGAZ

15 ГОДИНА
НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

ПОПУСТ
ПРИ КУПОВИНИ КАРТЕ
20%

ЕЈДУСУ СТЕРИЈИНА НАГРАДА

Првак Дrame Народног позоришта у Београду Предраг Ејдус овогодишњи је добитник Стеријине награде за нарочите заслуге на унапређењу позоришне уметности и културе. Одлуку је донео Управни одбор Стеријиног позорја на седници одржаној 10. јануара. Осим Ејдуса, исту награду је добила и његова колегиница Рената Улмански, а свечано уручење биће одржано 3. јула на затварању 63. Стеријиног позорја.

Р.П.Н

„ДЕВЕДЕСЕТЕ“ КРАЈЕМ МАРТА

Прва читаћа проба представе „Деведесете“, коју ће по комаду Горана Миленковића режирати Егон Савин,

© НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

одржана је 31. јануара у позоришној библиотеци. Праизведба је планирана за крај марта на Сцени „Раша Плаовић“, а улоге су поверене Радмили Живковић (Зора), Олги Одановић (Ранка), Анастасији Мандић (Лена), Милицы Гојковић (Цеца) и Сузани Петричевић (Соња). Савин је и аутор адаптације текста, а драматург је Славко Милановић. У ауторској екипи су и Весна Поповић (сценограф), Бојана Никитовић (костимограф), Борисав Ђорђевић (композитор), Љиљана Мркић Поповић (сценски говор) и Стефан Савковић (асистент костимографа).

Р.П.Н

„ЛАЖА И ПАРАЛАЖА“ 150. ПУТ

Комедија Јована Стерије Поповића „Лажа и паралажа“, у режији Југа Радивојевића, одиграна је 8. јануара

© НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

на Сцени „Раша Павловић“ јубиларни, 150. пут. Улоге су остварили Борис Коменић (Марко Вујић), Бранкица Себастијановић (Јелица), Стефан Бузуровић (Батић), Милан Готовић (Алекса), Небојша Дугалић (Мита) и Данијела Угреновић (Марија). Представа, премијерно изведена 25. марта 2006. године, бави се феноменом лажи, антрополошким проблемима и менталитетом, кроз сурову и дирљиву причу, не само о лажовима, већ и о превареним и обманутим људима.

Р.П.Н

УСКОРО „ХАЗАРСКИ РЕЧНИК“

Балетски ансамбл Народног позоришта спрема представу „Хазарски речник“, по истоименом делу Милорада Павића у кореографији Роналда Савковића. Драматургију и режију потписаће Ливија Пандур, а премијера се очекује током маја на Великој сцени. „Хазарски речник“ није само чудесни роман о нестанку једног народа и једне цивилизације, о расправи између три најзначајније религије која је и данас актуелна, већ роман о тајнама живота и човекових осећања, о историји и савремености, о времену и простору, о пореклу људског бића између неба и земље и судбини савременог света између уједињавања држава и ишчезавања народа.

Р.П.Н

ИНТЕРВЈУ | АНА ГРИГОРОВИЋ

Још нисмо спремни да

После паузе од четири деценије, један од најпознатијих комада славног шпанског песника, драматурга и позоришног редитеља Федерика Гарсије Лорке „Дом Бернарде Албе“, ускоро ће се поново наћи на редовном драмском репертоару Народног позоришта. Након Виде Огњеновић, која је тај комад режирала 23. марта 1978. године, нову поставку дела писаног средином тридесетих година прошлог века, које до данас није престало да буде актуелно, спрема млада и талентована Ана Григоровић, кћерка некадашњег чувеног редитеља Националног театра Боре Григоровића. Премијера се очекује почетком априла на Сцени „Раша Плаовић“, а у подели су Стела Ђетковић (Бернарда Алба), Светлана Бојковић (Понсија), Златија Ивановић (Ангустиа), Дубравка Ковјанић (Магдалена), Слобода Мићаловић (Амелија), Вања Ејдус (Мартирио), Сузана Лукић (Адела), Сара Вуксановић (Марија Хосефа) и Рада Ђуричин (Глас).

„Дом Бернарде Албе“ је класично дело које говори о репресији и напетости у породици без мушкараца, у средини у којој су животи жена одређени строгим културним и друштвеним табуима. Шта ће бити у фокусу ваше поставке данас, нешто више од осам деценија од тренутка када је комад написан?

Данас, осам деценија касније, животи мушкараца и жена су и даље одређени строгим друштвеним нормама. Потреба да се не иде мимо света је дубоко укорена у људској природи и узрок је број-

них трагедија. У Лоркином „Дому Бернарде Албе“ сведочи мо умиштен у породице зарад чистог образа.

често комичну потребу за стварањем лажних слика о сопственом идеалном животу.

Ипак, да ли је тема сексуалне, емоционалне и егзистенцијалне осујећености жена у сеоској, патријархалној средини које су приморане да, скривене иза високих кућних зидова, безнадежно дуго жале мртвог оца и тако спутавају своје људске, односно, емоционалне прохтеве, у данашњем савременом друштву, на неки начин, постала „пасе“ и како ћете у том смислу „превести“ комад да би он

неминовно могао да одговори на изазов духа времена?

Наша средина се не разликује много од сеоске патријархалне средине тридесетих година прошлог века. Иако уживамо у великом броју „слобода“, нисмо и даље спремни да сами себи дозволимо слободу да будемо онакви какви заиста јесмо. Околност осмогодишње жалости у кући и забрана сексуалне и емоционалне слободе свакако нам делује далеко и странно, али мотив за успостављање такве казне нам је, нажалост, изузетно близак. Инхи-

Бернардин страх од тога шта ће свет да каже је мотив који овај класик чини актуелним, а шпански сеоски миље близак је савременој урбаној средини у којој живимо. Репресија која се у комаду спроводи од стране мајке је мутирала у репресију коју свакодневно спроводимо сами над собом у жељи да се савршено уклопимо у улоге које нам средина намеће. Овом представом желим да преиспитам однос јавног и приватног у животу обичних људи, бавећи се трачем који је основни мотор за нашу,

ГОСТОВАЊЕ ЗАГРЕБАЧКОГ КАЗАЛИШТА МЛАДИХ

Мађелијев „Ноћни живот“

Загребачко казалиште младих гостовало је 23. јануара на Великој сцени са представом „Ноћни живот“, према драми Ивана Видића, у режији Паола Мађелија, једног од најпризнатијих театарских стваралаца са простора некадашње заједничке државе, који је пре више од четири деценије, неколико година био и стални редитељ Дrame Народног позоришта у Београду. Београдска публика наградила је вишеминутним аплаузом глумачку екипу у којој су били Пјер Меничанин,

Катарина Бистровић Дарваш, Дорис Шарић Кукулица, Урша Раукар, Луција Шербеџија, Барбара Прпић, Ведран Живолић, Франо Машковић, Анђела Рамљак, Наташа Дангубић, Хрвојка Беговић, Филип Нола, Зоран Чубрило, Миљивој Беадер и Среген Мокровић. Било је то друго гостовање овог реномираног загребачког театра у Народном позоришту у Београду, након прошлогодисњег веома успешног наступа са драмом „Хинкеман“ Ернеста Толера у режији Игора Вука Торбице, која је, такође, одушевила

СЕБИ ДОЗВОЛИМО СЛОБОДУ

Мој отац је ушлица на формирање моје личности. Самим тим је ушлица и на моју редитељску личност, ако се ње две сивари моју ушлице раздвојиши. Васпитавао ме је моралним начелима који данас мало вреде. Знам да често доброћа, поверење и поштовање немају многу везе са квалитетом представе, али када се сва три скупе у једном процесу, резултат је пресјаје да буде бишан и преосјаје само радоси ире. То је школа мога оца и најважнија лекција коју ме је о режији научио.

биције које сами себи намењемо, упркос томе што живимо у времену у којем је наизглед све дозвољено, упућују нас на чињеницу да су правила понашања данас често суровија и комплекснија него што су некад била. Самим тим, осмогодишњи затвор није много различит од свакодневног ропства било ком медију или социјалној мрежи у покушају да произведемо савршену слику за друге.

У кући Бернарде Албе стали су живот и ерос, радост је угушена, а трагедија се, као зла коб, преноси с генерације на генерацију. Упркос свему, имали места за оптимизам, да ли у тим и таквим околностима може да се уради представа у славу живота, иако комад, у суштини, говори о смрти?

Оптимизам ми никад није био јача страна, али је хумор добар начин да се приступи трагедији свакодневнице. Верујем да је сва-

ка представа која комуницира са публиком о актуелним проблемима и људској природи обликованој тим проблемима заправо представа у славу живота. Ако публика изађе после представе са неким новим сазнањем или жељом да промени себе или свет око себе, има простора за оптимизам.

Лорка, као један од најснажнијих драмских аутора људске страсти и патње, та емоционална стања је у својим комедима веома вешто описивао, пре свега, код жена. Такође, он користи две основне боје, ерос и танатос, да би описао огромну количину бола. Колико је тешко иза једног тако специфичног поетског језика, пронаћи и сценски изразити аутентичну драмску радњу и карактере?

Лорка управо због коришћења широке палете емоционалних ста-

нијим делом без трунке поезије, доћи до поезије која је производ узбудљиве сценске радње и њеног значења, без њеног буквалног одигравања на сцени.

Ова сурова прича о традицији, моралним нормама и лицемерју, осим по својој веома интересантној теми, важна је и посебна и по томе што и данас, у светској драматургији, представља један од најлепших примера „женског позоришта“...

Овај комад је изузетно важан јер се бави женским питањима и нуди велики број богатих женских улога у времену када простора за жене није било. Лорка је третирајући проблем позиције жена у шпанском друштву вешто провукао чињеницу да су њихови најсуровији целати оне саме. Данас га можемо сврстати управо у поменути категорију „женског позоришта“ и

Прва чишћања проба „Дом Бернарде Албе“

ња пружа велики простор за креацију комплексних и узбудљивих карактера. Поезија којом се служи у језику често је препрека на путу до драме. Међутим, верујем да је могуће у овом комаду, који је и он сам сматрао својим најреалистич-

неоспорно је и даље актуелан, али због природе проблема које третира и природе друштва које се мало променило од тридесетих година прошлог века, никако није намењен искључиво женској публици.

■ Микојан Безбрадица ■

на Великој сцени

београдску публику. Гостовање је реализовано на основу договора о размени представа између две Куће започетог 4. децембра 2016. године када је Национални театар у Загребачком казалишту младих са великим успехом извео Шилерову „Марију Стјуарт“ у режији Милоша Лолића.

У априлу 2017. Драма Народног позоришта је у ЗКМ-у имала изузетно запажено гостовање представе „Иванов“ А.П. Чехова, у режији Тање Мандић Ригонат, која је наишла на изразито позитивне реакције загребачке публике и критике.

■ М.Б. ■

ФЕБРУАР 2018.

Аутори изложбе Јелица Стевановић и Драган Стевовић

ИЗЛОЖБЕ
• ПРВА ПОСТАВКА
аутор Зорица Јанковић

• 25 ГОДИНА ОД ПРЕМИЈЕРЕ –
КИРЈАЊА И ДОН КАРЛОС

КОНЦЕРТИ – ФМУ у Музеју

12. 2 | 18.00
Студијски програм за флауту
класа Миомир Симоновић

20. 2 | 18.00
Вече музике за гитару Марија Рашић, Милош Соћанин
класа Вера Огризовић

26. 2 | 18.00
Студијски програм за харфу
класа Милена Станишић

27. 2 | 18.00
Солистички концерт
Вукашин Стефановић, кларинет
класа Огњен Поповић

МУЗИКА КЛАСИКА

14. 2 | 18.00
Додела годишњих награда ревије „Музика класика“

ОТВОРЕНА ВРАТА

17. 2 | 12.00

КОНЦЕРТИ

19. 2 | 18.00
Балеринице
Студио Дрине Пешић, балерине

ЧИТАЛИШТЕ-ПОЗОРИШТЕ

5. 2 | 19.30
монодрама БОГ ТЕ МАЗО,
по роману Бранка Ћопића у режији Томе Курузовића
у извођењу драмског уметника Зорана Карајића

13. 2 | 19.30
Бранислав Нушић, ПРИПОВЕТКЕ ЈЕДНОГ КАПЛАРА,
у извођењу драмског уметника Зорана Ћосића и
Нине Ћосић (обоа)

Музеј Народног позоришта у Београду. Тел: 328 44 73

ЈУБИЛЕЈ ДЕЈАНА МАКСИМОВИЋА

Дебијем у улози Рикарда, у Вердијевом „Балу под маскама“, који ће 28. фебруара на Великој сцени бити изведен под диригентском управом Зорице Митев Војновић, тенор Дејан Максимовић прославиће две деценије уметничког рада. Те вечери, сопрани Јелена Радовановић и Весна Марковић и мецосопран Вишња Попов дебитоваће у улогама Амелије, Оскара и Улрике. У подели су и Драгутин Матић (Ренато), Марко Пантелић (Силвано), Михаило Шљивић (Семјуел), Страхинја Ђокић (Том), Слободан Живковић (Судија) и Синиша Радин (Слуга).

Р.П.Н

НЕДАК ГОСТОВАО У „КРЦКУ“

Првак Националне опере Украјине „Т. Шевченко“, Денис Недак гостовао је 26. јануара у представи „Крцко Орашчић“ која је у кореографији и режији Константина Костјукова, изведена на Великој сцени. У том класичном спектаклу, на музику Петра Иљича Чајковског, под диригентском управом Ђорђа Павловића, балетска интернационална звезда Недак, чест и радо виђен гост нашег Балета у последњих неколико година, наступио је у улози насловног јунака, Маша је била Теодора Спасић, а Господин Дроселмајер Дејан Коларов. У представи је учествовао целокупни ансамбл Балета и Оркестар Народног позоришта.

Р.П.Н.

РАЗГОВОР С ПОВОДОМ | САЊА РАДИШИЋ

Твоје место је увек твоје

Оперска уметница Сања Радишић наступила је недавно у свом родном граду први пут после десет година. Београдској публици представила се као египатска принцеза Амнерис на Великој сцени Народного позоришта у „музичко-сценском празнику“, званом Вердијева „Аида“, под диригентском управом Ђорђа Павловића.

Уметничка каријера Сање Радишић започела је у Оперском студију Народного позоришта, за време студија соло певања на ФМУ у Београду. Образовање је наставила на Манхајмском универзитету за музику у Немачкој, као стипендиста Фондације „Манхајм Милер“. Врло брзо уследио је и први ангажман у театру у Ахену, након чега је дебитовала у Бону, Дизелдорфу, Манхајму и Баден Бадену. Запажене наступе бележи и у Италији, Холандији и Румунији. До сада је отпевала двадесет улога из оперског репертоара, а редовно наступа као солиста и на концертима вокално-инструменталне музике.

„Пресрећна сам што сам поново у Београду, што сам певала пред нашом публиком и што сам у свом родном граду доживела овације. Сви су ме дивно дочекали почевши од колега, пре свега в. д. директор опере Јанко Синадиновић и управник Дејан Савић, до публике. Онај вишеминутни аплауз и онолики повици ‘браво’ још ми одзвањају у срцу, чинило ми се да трају као вечност“ – открива нам Сања Радишић након представе.

Њен боравак у Београду подударио се са одржавањем Међународног такмичења соло певача „Лазар Јовановић“, чији је и сама, два пута, била носилац прве награде. У то време, освојила је и престижну награду „Даница Мاستиловић“ за најбољег студента године, а затим и стипендију Министарства културе Србије. Заправо, не постоји државно такмичење за соло певаче у нашој земљи, са кога није понела прву награду, а било их је неколико и у иностранству.

„Сећам се да сам своју прву сцену у опери радила са Иваном Драгутиновићем Маричићем за ‘Адријану Лекуврер’ и са Златаном Дорићем и Александром Коларевићем за ‘Сестру Анђелику’, као члан Оперског студија. Међутим,

пошто сам у то време освојила све те силне прве награде и већ важила за доброг певача, мени се све то овде, чинило некако споро. Чинило ми се да би требало да већ увелико певам мање улоге и да би већ требало да размислијам о захтевнијим насловима. Схватила сам да овде нема перспективе за оно што сам ја замислила за себе. То ме је

Публика је њоме гласним Пајлаузима најрадила насвију „домаће јошће“ у „Аиди“, док су музички сладокусци њој посебно исцрпљивали сцену из четвртог чина, у којој је Сања Радишић показала сву лепоту вокалној и драмској играма несрећне принцезе Амнерис.

покренуло да идем даље. Једно је техника певања, а друго је када изађеш на сцену, када те покрене емоција, тада постајеш карактер који тумачиш и онда је неопходно све објединити и ускладити, што је потпуно друга прича од онога што се дешава у соби за вежбање” – објашњава Радишићева.

На првој аудицији на коју се пријавила у Немачкој, добила је и свој „први посао“, била је то улога Улрике у „Балу под маскама“. Уследила је Брангеа у „Тристану и Изолди“, да би оперски наслови кренули да се ређају вртоглавом брзином: Леди Магбет („Магбет“), Еболи („Дон Карлос“), Венус („Танхојзер“), Кармен („Кармен“), Жежибаба („Русалка“), Варвара („Катја Кабанова“), Кнегиња, Фру-

гола, Зита, („Триптих“), Композитор („Аријадна на Наксосу“), Адалђиза („Норма“), Федерика („Лујза Милер“), Хеке („Ивица и Марица“), Сара („Абрахам“), Хата („Продана невеста“), Трећа дама („Чаробна фрула“).

Све оно што је „каскало“ у Београду, надокнађено је у кратком периоду у Ахену. На врху торте

премазане различитим улогама, као круна успеха и лична карта Сање Радишић, без конкуренције стоји тешка рола намењена драмском сопрану – Леди Магбет, за коју критичар „Опера магазина“ каже: „Сања Радишић, мецосопран са импресивно сигурним висинама направила је сензуалну и живописну Леди Магбет“. „Леди Магбет јесте права круна свих успеха, то је једна од најтежих улога за женски глас уопште. Испоставило се да је улога за мене пун погодак и да је моја храбра одлука више него исправна. Није лоше некога бацити у ватру, јер се ту види колико може да издржи и какве су му могућности. Види се ко ће да сагори, а ко може да настави даље да ‘хода’. Ово је тешка професија, пре свега психички, јер захтева јаке нерве, стрпљење, велики рад и упорност. Захтева да се после пада устане уздигнуте главе, и да се настави даље. Нема кукњаве, нема упирања прстом у другог, крив ми је овај, или онај, или систем. Тога нема. Сваки пораз треба гледати спортски, као кад се изгуби утакмица. Тада идеш кући, настављаш да вежбаш, а затим идеш на другу утакмицу да победиш. Свако искуство, чак и оно негативно треба посматрати као лекцију из које се нешто ново научи“ – истиче наша саговорница.

Захваљујући Леди Магбет уследиле су аудиције у Метрополитену, Ковент Гардену, серија концерата са Париском филхармонијом у Француској, Италији и ко зна шта још у будућности. До нашег следећег сусрета, можда више и од фантастичне сцене Амнерис у четвртном чину, остају речи Сање Радишић, које сигурно могу бити корисне данашњим генерацијама младих певача, а и старијих: „Твоје место је увек твоје место. Не може нико да заузме оно што си ти урадио, оно што је твоје и што теби припада. Нити ти можеш некоме да заузмеш место, које ти не припада.“

■ Данијела Кнежевић Стевановић ■

ИНТЕРВЈУ | САША ТОРЛАКОВИЋ

Код Нушића увек

Нова поставка чувене драме Бранислава Нушића „Ожалошћена породица“, у режији и адаптацији Јагоша Марковића, премијерно је изведена 19. јануара на Великој сцени, тачно на 80-ту годишњицу смрти нашег славног комедиографа. Била је то пета инсценација овог свевременог комада у Народном позоришту у Београду, (где је и праизведен 28. новембра 1934. године), а који нас је још једном подсетио да су амбиције и тежње неких људи да се домогну наследства, новца и имања - вечне.

У жанровском смислу, „Ожалошћена породица“ је и комедија и трагедија, где су чињенице трагедија, док угао Нушићевог посматрања на те црне чињенице указује да је реч о комедији. Упркос похлепи, грамзивости, саможивости, лицемерству... јунака ове приче, Марковић их, ипак, не осуђује, већ са одређеном дозом љубави и емпатије указује да и у њима, без обзира на све те девијантности, постоји зрно људскости, али и, понекад, одлика бескрајно шармантних створења.

Ти и такви, и данас, веома препознатљиви ликови, који на разне начине, кроз вербалну експресију и комичне ситуације, покушавају да се домогну нечега што није њихово, изазивали су током представе, у препуном

гледалиштву, пуно смеха, али и коментара да Нушићеве реплике никад не застаревају и да припадају сваком времену. Њихове карактере маестрално је дочарала комплетна глумачка екипа, коју је у улози главног јунака Агатона Арсића, предводио гост – првак Народного позоришта Сомбор Саша Торлаковић.

„Овај комад треба радити зато

НА ВЕЛИКОЈ СЦЕНИ ОДРЖАН ТРАДИЦИОНАЛНИ

У празничном ра

Традиционални новогодишњи Гала концерт првака, солиста, Оркестра и Хора Опере Народного позоришта у Београду, уз гостовање троје еминентних иностраних уметника, под диригентским управама Дејана Савића, Ане Зоране Брајовић, Зорице Митев Војновић, Ђорђа Станковића и Дијане Цветковић, одржан је у суботу 13. јануара на Великој сцени.

Већ годинама устаљено, Нову годину по јулијанском календару, публика у свечарској атмосфери дочекује уз најпопуларније и најлепше арије, дуете, квартете, хорска извођења...

Овога пута, гала вече у препуној сали, отворила је диригентка Брајовић која је предводила Оркестар у извођењу увертире из Росинијевог „Севиљског берберина“, једне од најбољих комичних опера

икада написаних, живог драмског израза и изванредне уметничке снаге.

У наставку концерта, из популарног „Севиљца“, изведена је и каватина Фигара коју је отпевао

побеђује живот

што је Нушић писац за сва времена”, каже Торлаковић у интервјуу за „Позоришне новине“ и оцењује да ликови у овом комаду нису баш особе кратке памети, а потом и објашњава да они само из превелике жеље за остварењем својих циљева испадају смешни и гротескни, као у стварном животу.

● Уосталом, и они су људи, као и сви ми, зар не?

Оно што је мени најзанимљивије код Нушића је то што он, упркос јарком бојењу својих ликова, јарким карактерима, воли своје јунаке. Иако су понекад и грамзиви и похлепни, они су, ипак, људи као и сви ми, и са дна које дотакну врло се брзо и вешто подигну. Имам утисак да код њих увек побеђује живот.

● Међу њима је и ваш јунак Агатон, један, у суштини, бескрупулозни човек који, с времена на време, показује и одлике бескрајно шармантог створења. Такви људи, попут њега, и данас су и те како присутни свуда око нас?

Сви смо ми мање-више Агатон. У сваком од нас постоји бар зрно жеље која је код Агатона доведена до крајњих граница. Само је питање да ли ће добро или зло у нама превладати у односу на ситуацију у којој се затекнемо. Мајсторство Нушића је и у томе да су његови ликови нама врло блиски, па у њима, а посебно у Агатону, ја препознајем и људе из свог ширег и ближег окружења. Његов шарм лежи у наглим преокретима и средствима за које се опредељује да би дошао до свог циља. Он уме и да доминира, и да се потчини, и да буде и храбар и уплашен...

Уиодели су и Радмила Живковић (Симка), Даница Максимовић (Сарка), Небојша Дујалић (Прока Пурић), Вања Ејдус (Гина), Александар Срећковић (Танасије Димитријевић), Нела Михаиловић (Вида), Слободан Бешћих (др. Пејровић, адвокат), Сузана Лукић (Даница) и Душан Мајшејић (Мића).

● Ипак, кад говоримо о некој доминацији, ту је пре свега веома приметна та његова глад за узимањем и отимањем, која је, руку на срце, присутна код свих „ожаљшћених“ чланова, али је

некако најизраженија баш код Агатона?

Врло важна чињеница зашто је то тако може да се нађе у томе што је Агатон био човек власти - средски начелник. Код нас је било, јесте и биће да онај ко једном осети власт, увек тежи да поново дође до ње. Он искрено жели, не само материјална добра, већ и да буде лидер фамилије. Тиме задовољава потребу да поново буде на власти.

● Агатон је, заправо, један од оних ликова којима би се на сцени требало слатко насмејати,

а у стварном животу добро причувати. Слажете ли се?

Можда одговор лежи у онима који преко сваке мере поштују, диве се и боје власти. Као што је лепота у оку гледаоца, тако можемо рећи да је однос према власти у очима оних који је се боје и уважавају. Човека на власти често пута „креирају“ и они који му подилазе и они који му се диве, који га кују у звезде и стварају од њега култ личности. Мислим да као грађани треба тога да се чувамо. Дакле, да појемо од себе и односа према свакој власти.

● Први пут сте заиграли у једној представи, у продукцији Народног позоришта у Београду. Какви су вам утисци?

Мислим да би сваки глумац, када му кажете Нушић, „Ожаљшћена породица“, Народно позориште у Београду, моћан глумачки ансамбл, па још да све то режира Јагош Марковић, пожелело да буде део тога. Мени се овај сан остварио. Рад на представи, сваку пробу и креативни потенцијал свих учесника, почев од редитеља, памтићу читавог живота.

■ Микојан Безбрадица ■

НОВОГОДИШЊИ ГАЛА КОНЦЕРТ ПРВАКА, СОЛИСТА, ОРКЕСТРА И ХОРА ОПЕРЕ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА

сположењу, од Росинија до Биничког

баритон Драгутин Матић, док се сопран Невена Брицен представила аријом Мими из Пучинијевих „Боема“.

Мецосопран Љубица Вранеш певала је композицију Ернеста

де Куртиса „Non ti scordar di me“, сопран Александра Стаменковић Гарсија арију Лију из „Турандот“, баритон Љубодраг Беговић арију Рикарда („Пуританци“), а тенор Александар Дојковић арију Канија из „Пајаци“.

Из „Дон Ђованија“, једног од најзрелијих дела из последњег опуса великог мајстора музике Волфганга Амадеуса Моцарта, сопран Иванка Раковић Крстоношић извела је арију Дона Елвије из првог чина, а бас Драгољуб Бајић арију Лепорела.

Тенор Дејан Максимовић певао је арију Рикарда („Бал под маскама“), бас Ненад Јаковљевић каватину Алека из истоимене опере Сергеја Рахмањинова, док су бас Бајић и баритон Небојша Бабић извели дует Дон Пасквалеа и Малатесте („Дон Пасквале“).

Крај првог дела Гала концерта, прилагођеног празничном

расположењу, гламурозном по броју учесника, сцени и раскошним тоалетама, припао је гошћи из Албаније, виолинисткињи Абигејли Воштини која се пред-

Дан касније, иакоће на Великој сцени, одржан је и традиционални добродољниНовогодишњи концерт који Саборна црква њирепеђује свакој 14. јануара.

ставила најпознатијом нумером француског композитора Камија Сен Санса Интродукција/ Рондо Капричозо.

Ратапланом, борбеном песмом из Вердијеве опере „Моћ судбине“, у извођењу мецосопрана Јадранке Јовановић и Хора, почео је други део концерта који је баритон Владимир Андрић наставио напитуном Дон Ђованија, мецосопран

Александра Ангелов популарном Хабанером из Бизеове „Кармен“, а сопран Ана Рупчић Молитвом Сантуце („Кавалерија рустикана“). Након Хора сељака из „Евгенија Оњегина“ Чајковског, публика је уживала у арији Жерара („Андре Шеније“), а потом и арији Тоске које су извели гости - бугарски баритон Венцеслав Анастасов, односно сопран из Италије Силвана Фроли.

Под Савићевом диригентском управом, Анастасов је отпевао и арију Жермона („Травијата“), а Фроли арију Ђо Ђо Сан из Пучинијеве „Мадам Батерфлај“.

После сопрана Јасмине Трумбеташ Петровић, која је извела арију Леди Магбет и баритона Миодрага Д. Јовановића са аријом Магбета, обе из Вердијевог „Магбета“, на сцени су се још једном појавили уметници из Италије и Бугарске.

Фроли је певала арију Леоноре из „Моћи судбине“, а Анастасов арију Дон Карлоса, такође из те опере у четири чина, коју је славни Верди компоновао давне 1862. године.

Завршница новогодишњег спектакла, била је резервисана за популарну „Винску песму“ из његове „Травијате“, у чијем извођењу су учествовали сви солисти.

После трочасовног програма, концерт је завршен бисом са чувеном српском корачницом „Марш на Дрину“ Станислава Биничког.

Одушевљена публика, током и на крају концерта, поздрављала је бурним аплаузом све учеснике овог врхунског оперског догађаја, изведеног у сценографији Дуње Костић и режији Иване Драгутиновић Маричић.

Концертмајстор је била Едит Македонска.

■ М.Б. ■

У ФОАЈЕУ ДРУГЕ ГАЛЕРИЈЕ ОТВОРЕНА ИЗЛОЖБА „СВА ЛИЦА СРПСКОГ ДИПЛОМАТЕ НУШИЋА“

Великан српске уметности и културе

© НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

Изложба „Сва лица српског дипломате Нушића“, у присуству министра културе и информисања Републике Србије Владана Вукосављевића отворена је у петак 19. фебруара у фоајеу друге галерије, поводом 80. година од смрти нашег великог комедиографа.

Отварајући изложбу, представник Фондације „Бранислав Нушић“ и књижевник Миодраг Илић, подсетио је да Нушић „потиче из једног малог народа са југа Балкана, али народа који је својим стваралачким духом, својом енергијом, кретивношћу и борбеношћу освојио многа подручја знања, уметности и пословности“.

Илић је рекао да му је веома драго што се славни комедиограф, баш на данашњи дан, поново вратио свом Народном позоришту којем је, како је нагласио, дао много снаге, енергије и стваралачких година.

Подсетио је да је до Балканских ратова, на сценама Народних позоришта, изведен 21 наслов из Нушићевог пера, а између Првог и Другог светског рата, још 11.

Према Илићевим речима, Нушић је био велики позоришни практичар, управник, уметнички руководилац и велики пријатељ глумца и уметника.

Он је истакао да су Нушићев дух и његов генијални креативни потенцијал, уграђени не само у ову зграду, него и у зграде и колективе у позориштима у Сарајеву, Новом Саду и Скопљу.

Илић је оценио да у констатацији нашег менталитета и неких карактерних националних особина које имамо, Нушић ни у једном тренутку није био „онај горки сатиричар“.

„Једном је, чак, и рекао да није горки сатиричар, јер сатиричар умаче перо у пакост, у зло, у крв. Дакле, он је волео човека, разу-

мео све те мане о којима је писао и схватао их да су оне продукт једног времена, друштвених околности и једног морала који је све више узимао маха и достигао врхунац, по свом злу, похлепности и егоизму у „Покојнику“, којим он слугује долазак неких злих времена“, рекао је Илић и указао да нашем времену недостаје један нови Нушић.

© НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

„Дакле, вапимо за једним новим Нушићем који ће умети да се ухвати са оним што је опако и зло, у ово наше модерно време, на адекватан начин, примерен времену у којем живимо. Чекамо и призивамо таквог Нушића“, поручио је Илић.

Подсећајући да је пре тачно осам деценија Београд, Србију, нашу културну панораму и пејзаж напустио Бранислав Нушић, Вукосављевић је приметио да је славни писац тим својим одласком оставио „зјапећу празнину, коју ни до дана данашњег нисмо успели да попуњимо“.

Он је оценио да српска култура од тада трага за новим Браниславом Нушићем „као каменом мудрости наше позоришне и драмске уметности, политике, дипломатије и много чега другог“.

„Да ли смо га нашли, да ли се појавио Нушић у својој инкарнацији, са знаће време које је неумитни судија, у наредним деценијама... Нушић је, у емотивном смислу за српски народ, на неки начин, оно што су Рабле и Молијер, за Француску. Ушао је у сваку кућу, сваки школски програм, сваку школску генерацију... Реченице и ликови из Нушићевих драма су постале део и нашег емотивног и менталног видокруга“, приметио је Вукосављевић.

Пре отварања изложбе, министар Вукосављевић и управник Савић, положили су венац на споменик Браниславу Нушићу, који се налази преко пута зграде позоришта, на месту где је планирано да буде изграђена нова дворана Националног позоришта. Том приликом, положени су и букети цвећа у име Удружења драмских уметника Србије, Фондације „Бранислав Нушић“, Удружења књижевника Србије, Позоришта „Бошко Буха“ и чланова ансамбла представе тог позоришта „Госпођа министарка“. У крајњем обраћању представницима медија, Савић је најавио да ће радови на изградњи нове дворане почети ускоро и додао да Нушићев споменик неће бити измишљен, већ само мало померен ближе Триу Републике.

Министар је рекао да је Нушић, кроз смех и иронију, понекад посматрао наше обичаје, нарави и карактере.

„Намерно кажем кроз иронију, кроз хумор, али не и кроз сарказам, јер за сарказам кажу да је иронија која је остала без душе, а Нушић је душу и те како имао. Упркос том свом приступу, био је дубоко темељан и озбиљан човек, дубоко забринут и нагнут над судбином српског народа, народа којем је припадао и народа, за чију слободу је живот положио и његов син Страхинја Бан Нушић, што је трагедија од које се никада није опоравио“, подсетио је Вукосављевић.

Министар је оценио да је Нушић и данас, упркос свему, „остао жив више него икад“.

„Ми, данас, можемо да посматрамо, сваки појединац самог себе, и друштво као целина, свој одраз у огледалу Нушићевих дела, да ту пронађемо оно што јесмо, што смо били и оно што ћемо вероватно бити. Ако у тој анализи будемо покушали да отклонимо оне мане на које је Нушић благонаклоно указивао, онда ћемо, на тај начин, одати и највећу почаст овом великом човеку“, нагласио је министар Вукосављевић и подвукао да се Народно позориште у Београду, Фондација „Бранислав Нушић“ и министарство културе са дубоким пијететом сећају тог „великог човека српске културе, књижевности и државе уопште“.

Управник Дејан Савић казао је да је Народно позориште ову изложбу, која ће бити отворена до 15. фебруара, организовало у сарадњи са Фондацијом „Бранислав Нушић“.

„Ово је једно ново лице Нушића које је јавности, можда, мало мање познато, али је веома, веома интересантно. Реч је о документима из породичних збирки, из државних архива до којих је веома тешко доћи... и зато позивам све да дођу и погледају ову изложбу. Нушић је имао интересантну биографију, али и веома богат живот који је водио. Тај живот, као такав је, можда, њега као писца, са толико сјајних идеја, и створио. Он је наш Шекспир. То је човек који ванвременски приказује и нас и универзалне односе међу људима“, рекао је Савић.

Отварању изложбе присуствовао је и Небојша Нушић, потомак славног писца и директор Фондације „Бранислав Нушић“.

■ М. Безбрадица ■

РАЗГОВОР С ПОВОДОМ | АБИГЕЈЛА ВОШТИНА, СПЕЦИЈАЛНА ГОШЋА НОВОГОДИШЊЕГ ГАЛА КОНЦЕРТА

Осетила сам срдачност на сваком кораку

Позната албанска виолинисткиња Абигејла Воштина, била је специјална гошћа традиционалног Новогодишњег гала концерта, одржаног у суботу 13. јануара на Великој сцени. Ова врсна уметница, рођена 1974. године у Тирани, истакла је у разговору за „Позоришне новине“, да је с великим нестрпљењем ишчекивала сусрет с београдском публиком којој се представила нумером чувеног француског композитора, оргуљаша, диригента и педагога Камија Сен Санса кога, како је нагласила, веома поштује. Уз Оркестар Опере Народног позоришта, под диригентском управом Дијане Цветковић, Воштина је извела његово, по многима, најзначајније дело – Интродукцију / Рондо Капричозо, које је завршио 1863. године и створио за виртуозног виолинисту Пабла де Сарасатеа, а одушевљени посетиоци, у препуној сали, поздравили су је дуготрајним и снажним аплаузом.

„Више сам наклоњена немачкој музици, али овај Рондо сам свирала још у време док сам била студент. Њега су, у међувремену, свирали многи виртуози, а ја сам поново пожелела да му се вратим и да га овде изведем на неки другачији начин“, рекла је Воштина која је веома рано, са свега шест година почела студије виолине у Уметничкој гимназији „Јордан

© НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

Мисја“ где је и дипломирала 1992. године. Наставила је студије на Музичкој академији „Чигијана“ у Сијени; дипломирала је после три године, а потом се усавршавала у Сједињеним Америчким Државама и Италији где је 2000. године завршила конзерваторијум „Бузепе Верди“ у Милану.

Признала нам је да се веома обрадовала позиву управника Народног позоришта Дејана Савића да учествује на Новогодишњем гала концерту, јер, како је нагласила, за уметника свако гостовање, представља идеалну прилику за размену искустава, упознавање нових људи, стварање нових пријатељстава...

„Одушевљена сам како су ме људи овде прихватили. Осећам пријатељство и срдачност на сваком кораку“, причала је искрено

наша саговорница и напоменула да јој је веома драго што јој се указала прилика да први пут наступи на сцени једне од најзначајнијих културних институција у Србији.

Насиујајући са солистима „Лаугенези“, иновативно је унапредила извођење барокне музике из 1700. године ишло су италијански кријичари оценили као иштеррејацију „са бриљантним шехником“.

„Огроман је то механизам, то су три позоришта у једном – Драма, Опера и Балет. Сигурно треба да се уложи много енергије, страсти, труда, жртвовања да би све добро функционисало. Тај модел по којем функционише Народно позориште заиста је специфичан

и потпуно различит од остатка Европе“, приметила је Воштина.

Такође, напоменула је и да је срећна што је поново дошла у Београд у којем је већ једном боравила, како је рекла, пре много, много година. Казала је да зна, а то је чула и од многих људи, да је град веома леп и гостољубив, али да ни тада, као ни овога пута, због обавеза око наступа, није имала много времена да га боље упозна.

Од самог почетка, каријера Абигејле Воштине била је успешна и обележена сарадњом са значајним виолинистима и концертмајсторима познатих европских оркестара као што су Филхармонијски оркестар миланске Скале, Симфонијски оркестар „Бузепе Верди“, Оркестар „Тосканини“, Симфонијски оркестар Тенерифа, Камерни оркестар „Венецијански солисти“, Оркестар „Вале“ из Барселоне...

У послу којим се бави и тако страшно воли, открила нам је да јој посебну инспирацију представљају драга колегиница из Холандије Џанин Џанзен и некадашњи чувени руски виолиниста Леонид Борисович Коган.

„Џанин волим због њене невероватне страсти и сигурности, а Когана због савршене технике и

музикалности које су га красиле“, објаснила је Воштина и указала да је сваки уметник јединка за себе, у смислу дара и осећаја за посао којим се бави, без обзира да ли је реч о дириговању или свирању.

Током досадашње каријере веома успешно је сарађивала са многим познатим европским диригентима као што су Р. Мути, Р. Чејли, Л. Мазел, Ж. Претр, К. Мазур, М. Ростропович...

На питање коју врсту музике воли да слуша у слободно време – да ли је то искључиво класика или је, можда, наклоњена и неким другим жанровима, одговорила је:

„Волим да слушам оперу због низа невероватних певача. То је, заиста, посебна врста уметности. Такође, понекад волим да слушам и цез, али, нажалост, немам много времена за ту врсту музике“, искрена је Воштина која од децембра 2013. године обавља функцију уметничког директора Националног театра Опере и Балета у Тирани.

У међувремену, и даље наступа на многим концертима широм Европе.

„Обишла сам многе земље и свако гостовање је било посебно и значајно на свој начин. Ипак, за мене најзначајнији, био је мој први наступ који сам после двадесет година имала у својој земљи. Посебан је из разлога што је у мени пробудио емоције и неке снове из ране младости“.

■ Микојан Безбрадица ■

ГОСТОВАЊЕ ОПЕРЕ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У РУМУНИЈИ

Дон Ђовани у Темишвару

Београдско Народно позориште реализовало је недавно још једно успешно гостовање у Румунији, у оквиру сарадње између два Национална театра. Уметнички ансамбл Опере Народног позоришта, упутио се четврти пут ка Темишвару, где је у Националној опери, овога пута, извео Моцартовог „Дон Ђованија“.

У прелепом здању Опере, сagraђеном према пројектима угледних бечких архитеката 1875. године, и потпуно реконструисаном 1928. у румунском неовизантијском стилу, публика је са нестрпљењем ишчекивала госте из Београда. Неки од наших певача добро су познати темишварској публици, а појединци су већ одавно постали и миљеници. Младог племића Дон Ђованија

тумачио је, као и на премијери у Београду, Владимир Андрић. Глас Комендатореа дао је Александар Маневски, његову кћерку Дона Ану певала је Снежана Савичић Секулић, док је Дон Отавио тумачио Марко Живковић. Ивана Раковић Крстоношић показала је те вечери понашање и револт обешчашћене даме Дона Елвире. Публика је са посебним аплаузом испратила шармантног Дон Ђованијевог слугу Лепорела у извођењу Драгољуба Бајића. Заљубљени веренички пар Мазета и Церлину донели су са ватрометом младалачких емоција Софија Пижурца и Марко Пантелић. Уз учешће Хора, Оркестра и Балета Народног позоришта, дириговала је Дијана Цветковић.

Национална опера у Темишвару, уједно и Национални театар у згради Палате културе, једна је од

фото: Н. Машићевић

петнаест оперских кућа, колико их укупно има у Румунији. Налази се у центру града, на чувеном Тргу Опере, данас и Тргу Победи, који симболизује слободу након румунске револуције 1989. године. Румуни воле оперу и радо посе-

ћују оперске представе, а оперску културу негују на завидном нивоу. Изнедрили су плејаду одличних уметника, први међу њима свакако је славни тенор Корнелиу Мургу, чија се импресивна међународна каријера, након наступа

у престижним оперским кућама света, преточила у менаџерски рад. Управо захваљујући његовом управничком ангажману у свом родном граду, Тимишварска опера постала је четврта Национална оперска кућа у Румунији. Као прави угледан домаћин који брине о свему у „својој кући“ Мургу је гледао „Дон Ђованија“ из своје чувене централне ложе.

„Одлична представа, веома ми је драго што сте поново овде и надам се да ће наша уметничка сарадња трајати још дуго, дуго“ – рекао је маестро Мургу вршиоцу дужности директора Опере Народног позоришта Јанку Синициновићу, уз срдачне честитке свим извођачима. Темишварска публика, наградила је наше уметнике дугим аплаузима који су се завршили стојећим поздравом.

■ Д.К.С. ■

СЕЗОНА 2017/18.

ВЕЛИКА СЦЕНА

ФЕБРУАР 2018.

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

ФЕБ	01.	ЧЕТ.	КРЦКО ОРАШЧИЋ
		19.30	балет П. И. Чајковског
	02.	ПЕТ.	АНТИГОНА
		20.00	трагедија Софокла
	03.	СУБ.	МОЋ СУДБИНЕ
		19.00	опера Ђузепе Вердија
	04.	НЕД.	ГОСПОЂА МИНИСТАРКА
		19.30	комедија Бранислава Нушића
	05.	ПОН.	ЉУБАВНИ НАПИТАК / са гостом
		19.30	опера Гастана Доницетија
	06.	УТО.	ЖЕНЕ У <i>D-MOLU</i> / ДУГА БОЖИЋНА ВЕЧЕРА
		19.30	једночини балети; кореограф Раду Поклитару
	07.	СРЕ.	ЕВГЕНИЈЕ ОЊЕГИН / са гостима
		19.00	опера П.И. Чајковског
	08.	ЧЕТ.	КО ТО ТАМО ПЕВА
		19.30	балет на музику Вокија Костића
	09.	ПЕТ.	ОЖАЛОШЋЕНА ПОРОДИЦА
		19.30	комедија Бранислава Нушића
	10.	СУБ.	АИДА / са гостом
		19.00	опера Ђузепе Вердија
	11.	НЕД.	РИЧАРД ТРЕЋИ
		19.30	драма Вилијама Шекспира
	12.	ПОН.	КРЦКО ОРАШЧИЋ
		19.30	балет П. И. Чајковског
	13.	УТО.	ЧАС АНАТОМИЈЕ
		20.00	ауторски пројекат Андраша Урбана, гостује СНП, Нови Сад
		СРЕ.	ДОДЕЛА НАГРАДЕ „ИЗВИИСКРА ЊЕГОШЕВА“
		12.00	
	14.	19.00	МАДАМ БАТЕРФЛАЈ / са гостом
			опера Ђакома Пучинија
	17.	СУБ.	ДОН ЂОВАНИ
		19.00	опера В. А. Моцарта, копродукција са Опером и театром Мадленанум
	18.	НЕД.	ЧУДО У ШАРГАНУ
		19.30	драма Љубомира Симовића
	19.	ПОН.	ВЕЛИКА ДРАМА
		19.30	драма Синише Ковачевића
	20.	УТО.	КРАЉИЦА МАРГО
		19.30	балет на музику Горана Бреговића
	21.	СРЕ.	ТОСКА / са гостом
		19.30	опера Ђакома Пучинија
	22.	ЧЕТ.	ОЖАЛОШЋЕНА ПОРОДИЦА
		19.30	комедија Бранислава Нушића
	23.	ПЕТ.	ИЗБИРАЧИЦА / откупљено
		19.30	комедија Косте Трифковића
	24.	СУБ.	ТРУБАДУР
		19.30	опера Ђузепе Вердија
	25.	НЕД.	У ЧИЈЕ ИМЕ
		19.30	драма Александра Михаиловића, гостује Народно позориште Ниш
	26.	ПОН.	РОДОЉУПЦИ
		19.30	комедија Јована Стерије Поповића
	27.	УТО.	ЖИЗЕЛА
		19.30	балет Адолфа Адама
	28.	СРЕ.	БАЛ ПОД МАСКАМА
		19.00	опера Ђузепе Вердија / 20 година уметничког рада Дејана Максимовића
МАРТ	01.	ЧЕТ.	КРЦКО ОРАШЧИЋ
		19.30	балет П. И. Чајковског
	02.	ПЕТ.	ЗИД, ЈЕЗЕРО
		19.30	драма Душана Јовановића, гостује СНГ ДРАМА, из Љубљане
	03.	СУБ.	КОНЦЕРТ ПОВОДОМ 50 ГОДИНА УМЕТНИЧКОГ РАДА И 25 ГОДИНА ПЕДАГОШКОГ РАДА ПРОФЕСОРКЕ РАДМИЛЕ СМИЉАНИЋ
		20.00	
	04.	НЕД.	ИВАНОВ
		19.30	драма А. П. Чехова
	05.	ПОН.	ЕВГЕНИЈЕ ОЊЕГИН
		19.30	балет П. И. Чајковског
	06.	УТО.	МАРИЈА СТУЈАРТ
		19.30	драма Фридриха Шилера
	07.	СРЕ.	ОТЕЛО / са гостом
		19.00	опера Ђузепе Вердија

ДОГАЂАЈИ - ВЕЛИКА СЦЕНА

- 05.02. ЉУБАВНИ НАПИТАК - гостује Габријела Убавић, сопран (у улози Адине)
 07.02. ЕВГЕНИЈЕ ОЊЕГИН опера, гостују Анастасија Холц, сопран (у улози Тајтане); Сава Вемић, бас (у улози Грјемина); диригент Александар Којић (Нови Сад); Тамара Никезић, мецосопран (први пут у улози Олге)
 10.02. АИДА - гостује диригент Јакопо Сипари ди Пескасериоли (Италија)
 13.02. ЧАС АНАТОМИЈЕ - гостује Српско народно позориште из Новог Сада
 14.02. ДОДЕЛА НАГРАДЕ „ИЗВИИСКРА ЊЕГОШЕВА“ - у организацији Епархије будимљанско-никшићке и Компаније „Мона“
 14.02. МАДАМ БАТЕРФЛАЈ - гостује диригент Алберто Веронези (Италија); Ивана Живадиновић, мецосопран (први пут у улози Сузук); обележавање годишнице прве оперске представе изведене у Народно позоришту у фебруару 1920. године
 17.02. ДОН ЂОВАНИ - Миодраг Д. Јовановић, баритон (први пут у улози Дон Ђованија); Невена Брицан, сопран (први пут у улози Церлине)
 21.02. ТОСКА - гостује диригент Андријан Хелши (Швајцарска)
 24.02. ТРУБАДУР - Мирјана Матић, сопран (први пут у улози Леоноре)
 25.02. У ЧИЈЕ ИМЕ - гостује Народно позориште у Нишу
 28.02. БАЛ ПОД МАСКАМА - поводом 20 година уметничког рада тенора Дејана Максимовића; Јелена Радовановић, сопран (први пут у улози Амелије); Весна Марковић, сопран (први пут у улози Оскара); Вишња Попов, мецосопран (први пут у улози Урике)
 02.03. ЗИД, ЈЕЗЕРО - гостује СНГ ДРАМА из Љубљане
 03.03. КОНЦЕРТ ПОВОДОМ ПРОСЛАВЕ 50 ГОДИНА УМЕТНИЧКОГ РАДА И 25 ГОДИНА ПЕДАГОШКОГ РАДА ПРОФЕСОРКЕ РАДМИЛЕ СМИЉАНИЋ
 07.03. ОТЕЛО - гостује Зураб Зурабишвили, тенор; Гордана Томић, сопран (први пут у улози Дездемоне)

ФЕБ	01.	ЧЕТ.	ЦАРСТВО МРАКА
		20.30	драма Лава Н. Толстоја
	02.	ПЕТ.	СТАКЛЕНА МЕНАЖЕРИЈА
		20.30	драма Тенесија Вилијамса
	04.	НЕД.	ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР
		20.30	комедија Жана Ануја
	05.	ПОН.	РАЗВОЈНИ ПУТ БОРЕ ШНАЈДЕРА
		20.30	драма Александра Поповића, гостује Народно позориште из Приштине
	06.	УТО.	ПРАХ
		20.30	комедија Ђерђа Шпира, Народно позориште у Београду и Шабачко позориште
	07.	СРЕ.	СЕКСУАЛНЕ НЕУРОЗЕ НАШИХ РОДИТЕЉА
		20.30	драма Лукаса Берфуса
	08.	ЧЕТ.	ЦАРСТВО НЕБЕСКО – ЕПИКА БАЛКАНИКА
		19.00	копродукција Народног позоришта у Београду и Битеф театра
	09.	ПЕТ.	КОВАЧИ
		20.30	комедија Милоша Николића
	10.	СУБ.	ЗАИ ДУСИ
		20.30	Т. М. Ригонат, по роману Ф. М. Достојевског
	11.	НЕД.	МОЈЕ НАГРАДЕ
		20.30	по роману Т. Бернхарда, ауторски пројекат М. Пелевић / С. Бештић, копродукција
	12.	ПОН.	НЕСПОРАЗУМ
		20.30	драма Албера Камипа
	13.	УТО.	ЈАВНИ ЧАС ОПЕРСКОГ СТУДИЈА „БОРИСЛАВ ПОПОВИЋ“
		20.00	са гостима
	14.	СРЕ.	БЕЛА КАФА
		20.30	комедија Александра Поповића
	17.	СУБ.	БЕЛА КАФА
		20.30	комедија Александра Поповића
	18.	НЕД.	НАРОДНА ДРАМА
		20.30	драма Олге Димитријевић
	19.	ПОН.	МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ
		20.30	драма Ерика Е. Шмита
	20.	УТО.	ЕЛЕКТРА
		20.30	драма Данила Киша
	21.	СРЕ.	ЖЕНИДБА
		20.30	комедија Николаја В. Гогоља
	22.	ЧЕТ.	ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ
		20.30	комедија Оскара Вајлда
	23.	ПЕТ.	ФРЕНКИ И ЏОНИ
		20.30	романтична комедија Т. Мек Нелија, Народно позориште у Београду и Народно позориште Сомбор
	24.	СУБ.	СУМЊИВО ЛИЦЕ
		20.30	комедија Бранислава Нушића
	25.	НЕД.	ХАСАНАГИНИЦА
		20.30	драма Љубомира Симовића
	27.	УТО.	НА ДНУ
		20.30	драма Максима Горког
	28.	СРЕ.	СИРАНО
		20.30	драма Едмона Ростана
	04.	НЕД.	ПРОГРАМ - МЛАДИ КОРЕОГРАФИ / ОНИ
		20.30	кореограф Ђорђе Макаревић
МАРТ	07.	СРЕ.	СРПСКА ЛАЈКА
		20.30	комедија Александра Јутовића, НП Кикинда/НП у Београду

ДОГАЂАЈИ - СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

- 05.02. РАЗВОЈНИ ПУТ БОРЕ ШНАЈДЕРА - гостује Народно позориште из Приштине
 13.02. ЈАВНИ ЧАС ОПЕРСКОГ СТУДИЈА „БОРИСЛАВ ПОПОВИЋ“ - са гостима

ГОСТОВАЊА

- 07.02. ЛАЈКА И ПАРАЛАЈКА - Студентски град
 14.02. БИЗАРНО - Шабач
 21.02. КОВАЧИ - Раковица

www.narodnpozoriste.rs

Народно позориште у Београду | За издавача Дејан Савић, управник | Главни уредник Позоришних новина Жељко Хубач | Уредник Позоришних новина Микојан Безбрадица | Заменик главног уредника Позоришних новина Данијела Стевановић Кнежевић | Графички уредници: Јован Тарбук, Јелена Ратковић | Редакција: Браница Кнежевић, Жељко Познановић | Сарадници: Милица Зајцев, Јасмина Урошевић, Вања Косанић, Марија Кнежевић | Фотограф В. Жакнић; коришћене фотографије из фонда Народног позоришта, МПУС, личних архива | Припрема и дизајн: Издавачка делатност Народног позоришта у Београду | Народно позориште у Београду, Француска 3, 11000 Београд |